

Het voelt onjuist als je als ouder de begrafenis van je kind moet regelen.
En toch gebeurt het...

Op 8 november 2018 kreeg ik in de voormiddag telefoon van de gynaecoloog.
Ze vroeg of ik de baby inmiddels al terug had gevoeld. Ik had ons meisje al enkele dagen niet meer gevoeld, maar dat was normaal als ze zich had gedraaid. Dat was althans dat wat ze me enkele dagen ervoor hadden gezegd. Ik voelde haar toen ook niet, maar er was nog een hartslag en gaven ze me dit als reden.

Ik ging met een goed gevoel opnieuw naar de monitor, gelukkig kon mijn partner onmiddellijk van zijn werk naar daar komen. (alsof het zo moest zijn)
De vroedvrouwen zochten naar een hartslag, maar vonden geen. Nog steeds had ik geen benul dat er iets ernstig was. Ik bleef met het gedacht dat ze gedraaid was en dat dit de reden was waarom ze geen hartslag konden vinden.

Wanneer de gynaecoloog kwam en een echo nam, duurde het niet lang of... 'Het spijt me, maar er is geen hartslag meer.' Ik zie nog steeds de verbijstering in haar ogen, de blauwe kleur op het scherm en geen rode kleur,...Ik heb mijn ogen onmiddellijk bedekt en huilend beginnen zeggen dat het niet kon, dat het niet waar was. En toch, het was wel waar. Ons meisje was er niet meer. Het was net alsof er een film afspeelde, maar ik kon onmogelijk op de pauze of stop knop drukken. Sinds die dag, als ik aan dit moment terug denk, vind ik nog steeds die knop niet...

De gynaecoloog raadde ons aan om naar huis te gaan. No way, geen denken aan. Ik ging niet doodleuk naar huis. Er moest nu iets gebeuren. De baby moest eruit en wel zo snel mogelijk. Dat was mijn eerste reactie. Een wel hele normale reactie in die situatie... Gelukkig mochten we daar blijven, maar de gynaecoloog dacht er niet aan om een keizersnede te doen als dat niet nodig was. Wat? Ik moest op een natuurlijke manier bevallen ook nog...Dit was me teveel. Hoe kan ik nu normaal bevallen van een dood kindje? Ik hoor haar nog zeggen: 'Als u het per se wil, dan zal u een andere gynaecoloog moeten vragen om het te doen, want ik doe het niet.' Dat klonk hard, maar achteraf bekeken, een wijze beslissing. Een keizersnede is een operatie. Een operatie die pas nodig is als ik in gevaar zou geweest zijn en dat was ik niet.

Onze gedachten gingen naar ons zoontje. Hoe ging hij hierop reageren? Zijn zusje was zijn trotse uitkijk moment en dat zouden we hem op een ruwe manier afnemen. Zo onwezenlijk! Aan de rest daar dacht ik niet aan, want ik kon het nog steeds niet geloven wat er zich afspeelde.

Eenmaal we in de kamer waren. Kregen we al snel bezoek van een sociale assistente om te bespreken wat er zou gebeuren eenmaal ik zou bevallen. Mocht er een autopsie gebeuren? Wensen we het te begraven of om het te cremen?

Onbegrijpelijk om dit, na nog geen uur, na dit vreselijke nieuws al te moeten overleggen en om erover te moeten nadenken. Achteraf, je moet denken de bevalling kon snel gaan en dan moeten er dingen beslist worden die even cruciaal zijn als wanneer het levend wezen in je buik wel nog leeft.

Gelukkig waren mijn partner en ik op dezelfde golflengte op wat er zou gebeuren. Er zou een autopsie plaats vinden en we zouden haar laten cremen, zodat we haar konden mee nemen naar huis. Er werd ons ook een koffer gegeven van Het Berrefonds, daar zaten allemaal fijne spullen in om haar te laten herdenken. We moesten ook beslissen wat ze zou aantrekken van kleren, een beertje voor mee te doen, een mutsje voor haar hoofd,... Dat zijn dingen die we samen met de grote broer hebben beslist, want ook hij maakt deel uit van dit. Hem erbij betrekken was heel belangrijk voor ons.

Het nieuws vertellen aan zowel hem, als aan de nauwe omgeving was heel zwaar. Het voelt alsof je gefaald hebt, in mijn ogen dan toch. Ik heb gefaald!

Pas wanneer je die stappen hebt gezet, kan je u terug focussen op jezelf en op elkaar, want dat hebben we ook gedaan. We hebben ervoor elkaar geweest. Als ik troost nodig had, was mijn partner er. Als hij troost nodig had, dan was ik er voor hem.

De dag erna werd de bevalling ingezet met pilletjes, ballonnetjes,... Wat een hel. Ik zie die grote schaar nog voor mijn ogen. Er kwam maar geen beweging in dit proces en de dagen gingen verder. Een geluk dat de nauwe omgeving op bezoek kwam, om ons wat gezelschap te houden. Af en toe wat huilen, maar ook lachen, want dat had ik nodig. Ik ben geen persoon die in een hoekje gaat zitten en mezelf in een diep zwart gat gaat laten storten. Hoe raar het ook klinkt. Lachen en wat gek doen hielp me vooruit te gaan.

Uiteindelijk is ons meisje pas maandag 12 november 2018, om 15u25 op de wereld gekomen. Wat er op voorhand was afgesproken is ook gedaan. Ik wou haar in geen geval zien, eenmaal ze uit mijn vagina kwam. Ik was bang dat dit beeld voor altijd in mijn geheugen zou blijven. Mijn partner heeft wel alles gezien, ook wanneer ze vlotjes uit mijn vulva kwam. Ze was blijkbaar heel mooi en had haar handje onder haar kin. Zo vredig en rustig!

Ik heb haar pas achteraf gezien, wanneer ze gewassen en gekleed was. Na al die jaren heb ik nog steeds geen spijt van deze beslissing. Alsook niet om de beslissing dat ik haar niet heb willen vastnemen. Mijn partner, zoontje en enkele anderen hebben haar wel vastgenomen. Ik niet, ik kon het niet en wou het niet. Dit zou mij alleen maar meer gehecht hebben aan haar en dat zou het afscheid enkel maar zwaarder hebben gemaakt.

Wat ik wel heb gedaan. De nacht voor ze enkele uren later zou vertrekken naar Antwerpen voor de autopsie, heb ik een momentje met haar alleen gehad. Mijn partner sliep, want hij heeft geen moment van mij geweken. Ik heb toen in het midden van de nacht, de vroedvrouw gevraagd of ik haar mocht zien. Zij en ik hebben in een ruimte apart gezeten en daar heb ik op mijn manier afscheid kunnen nemen van haar. Een moment dat ik nooit zal vergeten en dat ik voor altijd zal meenemen.

Het waren zes helse dagen in het ziekenhuis, maar ik ben tevreden dat het zo lang heeft geduurd. Dit gaf mij en mijn partner, maar ook mijn zoontje de tijd om alles op een rijtje te zetten. Om ook de nodige stappen die moesten genomen worden zoals de autopsie, de manier waarop ze moest begraven worden, de kleertjes,... We hadden de tijd om hier grondig over na te denken. We hebben ook tijdens die periode heel veel gehad aan de vroedvrouwen die daar werkte en ook aan de gynaecoloog. Die stond met ons op en die ging met ons slapen, denk ik. Wat een fantastische dames op die afdeling!

De dagen erna, eenmaal we thuis waren, moesten we de begrafenis regelen. Het is al onwezenlijk als je je kind verliest, maar helemaal als je officieel het afscheid moet gaan regelen. Gelukkig hebben we dit samen met ons drie op een fijne manier kunnen doen.

De weken erna waren met ups and downs, zeker met de feestdagen. Ik zie mezelf nog zitten in de zetel bij mijn schoonouders en het scheelde niet veel of ik zou mezelf iets aangedaan hebben. Zo diep zat ik op dat moment! Maar dat moment heeft maar even geduurd. Ik zie mezelf nog aan de rand van een donkere put staan en mezelf de vraag stellen: 'Oké, wat ga je doen. Ga je springen of niet? Als je je omdraait ga je een nieuw en ander pad tegemoet in je leven of je springt en dan zal je er zelf niet uitgeraken. Wil je dat echt? Is het dat hoe je verder wil leven? Lekker in een donker hoekje met depressieve gedachten. Je gezin gaat eronder lijden, je gaat lekker wat pillen inslikken om je toch goed te voelen, je gaat in een leven circuleren net als jaren geleden,..Ga je dat doen?' Ik heb besloten om dat lekker niet te doen. Ik heb Fuck you gezegd tegen die put en ik ben verder gegaan in mijn leven. Met de nodige ups and downs, maar wel samen met mijn gezin.

Ik ga niet zeggen dat ik elke dag aan haar denk. Er zijn gewoon momenten dat ik aan haar denk. Die momenten komen uit het niets en dan volgt er een traantje en na enkele seconden is dat momentje weg en ga ik verder met het leven. Het leven is niet gemaakt om in een hoekje te blijven. Het leven staat niet stil. Het leven gaat verder. Ik ben niet bij de pakken blijven zitten, en dat doe ik nog steeds niet. Zij is en blijft een deel van ons leven. Zij maakt deel uit van ons gezin. Zij zal altijd het vijfde lid van ons gezin blijven. Wij hebben geen twee kinderen, maar drie!